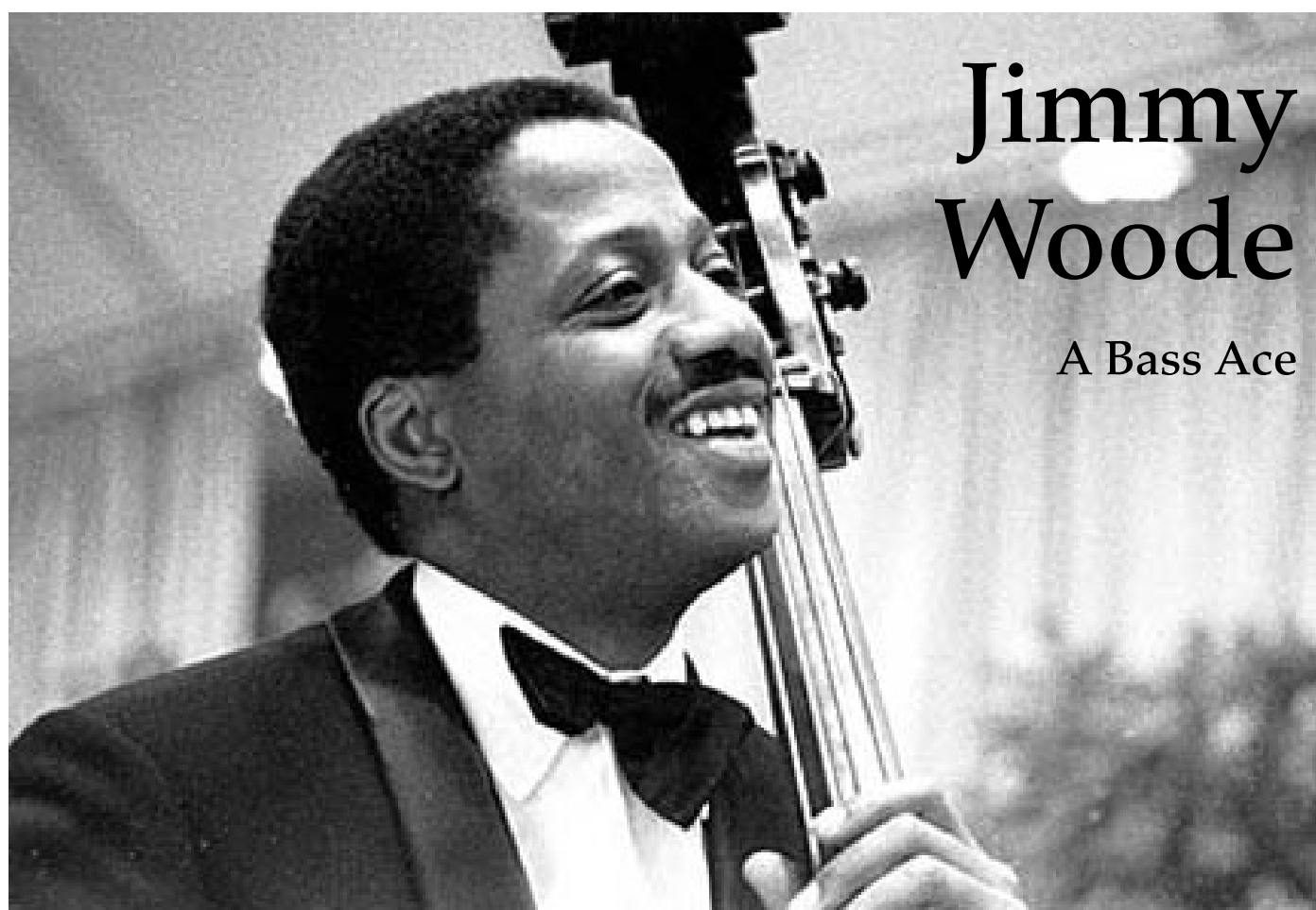

Jimmy Woode

A Bass Ace

I detta nummer In this issue

Ledare	2	A Salute to the Duke	14
Rapport från årsmötet	3	Vem var Bobby Short?	15
Jimmy Woode	4	Något om vår historia	16
Duke Ellington Meeting 2022	8	Lady of the Lavender Mist	17
Battle Royal	10	Elegans och humor	18
Föreningen Klassisk Jazz	11	Nya CD-skivor	19
Dolores Parker	12	Kallelse	20

It Didn't Mean A Thing...

...att så få medlemmar kom till årsmötet den 4 april. Vi kör vidare ändå. Men vi måste naturligtvis ställa oss frågan varför endast ett dussintal medlemmar brydde sig om att efterkomma kallelsen att komma till årsmötet. Utöver själva årsmötet, som var snabbt avklarat, bjöd vi på en i vårt tycke intressant underhållning. Att höra Jan Bruér kåsera kring svenska Ellingtontolkningar och därefter få lyssna till en trio under ledning av en av landets bästa tenorister borde vara värt entréavgiften. Den dåliga anslutningen betydde naturligtvis att kvällen gick med en betydande förlust, men vi har än så länge ekonomisk kapacitet att klara en sådan. Men självklart kan vi inte fortsätta på den vägen hur länge som helst. Vi måste välja en väg som erbjuder ett tillfredsställande resultat. Vi skulle t.ex. kunna engagera en etablerad orkester av typ Stockholm Swing All Stars och kanske skulle så många som fyrtio eller femtio medlemmar då tycka det vara värt att komma. Men en orkester av detta slag är inte billig och vi skulle likväl drabbas

av en stor förlust. Ett annat alternativ är att hålla medlemsmöte utan levande musik. I stället skulle vi kunna erbjuda ett intressant kåseri, filmföreläsning och kanske en frågesport. Som framgår av kallelsen på sista sidan prövar vi detta alternativ vid nästa medlemsmöte. Synpunkter härvidlag från våra medlemmar är välkomna.

Själva årsmötet erbjöd inga sensationer. Styrelse, revisorer och valberedning omvaldes och mötesprotokollet har tillställts alla medlemmar via e-post. Styrelsen konstituerade sig som tidigare innebärande att undertecknad tjänstgör som ordförande ytterligare ett år.

Enligt referat på annan plats i denna Bulletin har Ulf Lundin även i år anordnat ett uppskattat Ellington Meeting. För de av oss som gjort sig besväret att ladda ner ZOOM-programmet var det en trevlig och givande upplevelse att få lyssna till tidigare okänt material med Duke Ellington och att få ta del av forskningen kring Ellingtons många verk. Den stora överraskningen var kanske meddelandet

att det kommer att arrangeras en fysisk Ellingtonkonferens i Paris i april nästa år. Verkligen något att se fram emot. Se till att skaffa nytt pass om sådant behövs. Väntetiden är lång.

I denna Bulletin kan studeras ett inlägg av en besläktad jazzförening, Föreningen Klassisk Jazz (FKJ). Vi rekommenderar våra medlemmar att söka medlemskap även i detta sällskap för att därmed vidga kunskaperna i den konstform som vi kallar jazz. FKJ kommer i ett nummer av JazzPulsen att införa en skrivelse om DESS av liknande karaktär. Vi hoppas att båda föreningarna härigenom skall öka sitt medlemsantal.

Vi ses den 10 oktober.

Bo Haufman, ordförande DESS

Olle Lindholm in memoriam

Olle Lindholm var född i Vikmanshyttan i Dalarna. Han var en av entusiasterna, som bildade vårt svenska Ellingtonsällskap 1993. Olle var en duktig pianist som i unga år spelade i Erik Ahlans orkester från Vikmanshyttan. Efter handelsstudier i Stockholm tillbringade Olle tre år i slutet av 60-talet i New York. Under dessa år fördjupade han sitt jazzintresse och träffade många av jazzens storheter. När Olle bjöds in till sällskapets jazzaftnar kunde vi få höra honom berätta på sitt underbara dalmål om sin tid kring 1970 i New York, bl.a. om hur dyrt det var att gå och lyssna till Duke Ellington på Rainbow Grill i Rockefeller Center.

När Olle kom hem från New York fick han arbete på Lufthansa, senare på SAS. Han var också Skandinavienchef för det amerikanska flygbolaget Eastern Airlines under ett antal år.

Olle var väl bevandrad, inte bara i Duke Ellingtons musik, utan även i jazz över huvud taget. Hans skivsamling var imponerande och musikanläggningen var av högsta klass. Dessutom var han en utomordentligt skicklig fotograf och illustrerade flera jazzböcker och har bidragit med ett flertal fotografier till Ellingtonsällskapets Bulletin och webbsida.

Olle somnade stilla in den 4 mars efter en kort tids sjukdom. Den 13 mars

skulle han ha fyllt 80 år. Han sörjs närmast av hustrun Christina samt barn och barnbarn.

Begravningsgudstjänsten hölls i det underbart vackra Duvans kapell i Salt-sjö-Boo den 25 mars. Avskedsmusiken bestod av Duke Ellingtons *Blue Serge* och *Come Sunday* samt Miles Davis/Gil Evans *My Ship*. Kyrkklockornas avslutande klanger hade bytts ut med att ett tapto spelades för Olle på en meterlång näverlur ut över nejden. En vackrare begravningsakt har jag nog inte upplevt.

Tack Olle, för Din vänskap under många år.

Leif Jönsson

Bra program – men få medlemmar!

Duke's Place

Årets försenade årsmöte var snabbt genomfört, se mer härom i ledaren. Därefter följde en intressant genomgång av svenska musiker, som ägnade sig åt Ellingtonska melodier, med Jan Bruér som ciceron. Det var en intressant påminnelse om hur tidigt Sverige anammade jazzen och den medföljande debatten och kulturen. Det fanns dock i riket ett starkt motstånd mot jazzen och dess flesta utövare – afroamerikanerna, som uttrycket numera är. Protesterna fanns inom delar av kyrkan och de "högre kulturella sfärerna", som dock med tiden successivt accepterade de nya musikaliska strömningarna. (Se till exempel Olle Edströms bok: Duke Ellington och jazz i Sverige).

Jan Bruér, troligen den mest kunnige företrädaren för svensk jazz genom seklerna, inledde kvällen med ett överraskande stycke som förbryllade auditoriet: *Reflections in D* (1983) med Bobo Stenson vid flygeln. En tolkning som nog blev lite för modern för publiken. Gals & Pals framförde nästa stycke med den svenska texten *Det är vårt öde att döa* (Satin Doll, 1964) från Beppe Wolgers penna. Nisse Lind med Emil Iwring på violin presenterade *Jubilee Stomp* på Sonora 1937. Kvällens överraskning var nog Alice Babs och *Diga Diga Do*, på "Din egen röst lack 1940" med Ulf Sandström tp, Dag Sandström g, och Alice Babs, p och voc. Svens-

Jan Bruér.

Classe Brodda Trio.

ka Hotkvintetten var en uppmärksammad grupp som kom att höras i många sammanhang. *Mood Indigo*, Columbia 1940, med Iwring vln, Stiberg g & arr, Eriksberg g och Tore Jederby på b. En institution i musikvärlden under många år var Thore Ehrling och hans orkester, inte minst genom återkommande program i Sveriges Radio. Här i en radioinspelning av *Ring Dem Bells* från 1945. Nu var vi inne på 50-talet med andra tongångar. Arne Domnérus orkester och Sonya Hedenbratt från Göteborg på Odéon 1951 lät oss uppleva *Perdido* med bland annat Lars Gullin, bars, och Rolf Ericsson, tp. Mera Gullin, *I got it bad*, med sin kvartett från 1951. 1950-talet avrundades med Putte Wickman och hans välkända och då mycket uppskattade sextett: Ko-Ko, Musica 1953. Två grupper avslutade Jans presentation av svensk Ellingtonmusik genom tiderna med Lennart Åbergs kvartett: *Rockin' In Rhythm* (1996) samt Arne Domnérus med *Chelsea Bridge* från 1982. Två bra exempel på hur den svenska jazzen utvecklats genom decennierna!

Nästa programpunkt var vår egen vice ordförare på tenorsax

och klarinett, Claes Brodda, ackompanjerad av gamle vännen Pelle Larsson och Lars Ekman. De underhöll under temat "verser till olika låtar – inte bara Ellington".

Det må sägas från första början att Claes är en fullfjädrad estradartist, lyhörd, underhållande, informativ och rolig. De flesta av oss lyssnare tänker nog inte på att många melodier är skrivna med en inledande vers. Det beror nog i de flesta fall på att de inte framförs, utan inleds direkt av refrängen, men den här kvällen fick vi oss en rejäl dos verser!

Vi fick bland annat lyssna till ett stort antal melodier ur den amerikanska musikkatten: *Star Dust*, *Tea For Two*, *Embraceable You*, *Jump For Joy*, *As Time Goes By* etc. Trevliga arrangemang och frikostiga soli från alla i trion. Vi utsattes också för en avdelning frågesport för att identifiera verserna till bl a *The Day You Came Along*, *Love Is Like A Cigarette*, *Did I Remember*, *You'd Be So Nice To Come Home To*. Svarsförmågan var inte särskilt stor skall sägas, men vi lämnade lokalen betydligt kunnigare än tidigare.

Thomas Harne

Jimmy Woode

A Bass Ace

By Bo Haufman

There are two Jimmy Woodes in the world of jazz. A senior and a junior. Jimmy Mosby Woode Sr. spent the major part of his life in Sweden. He was born in Omaha, Nebraska, on October 24, 1912. He learned to play the piano at an early age and became a member of Austine Cole's band "The Harlem Madcaps". This band was in 1947 engaged for a tour of the Swedish Folkparks, a kind of amusement park spread over Sweden in most every city. Woode's pianostyle was quite modern at the time and he gave the Swedish jazz fans a first glimpse of be-bop. After the termination of the tour Woode and his wife Josie were scheduled to return to USA, but in the very last minute they changed their minds and decided to remain in Sweden. He was very active in the Swedish jazz life during the 1950s and made recordings together with the singer Nat Shell (aka Kosto Kilroy), Toots Thielemans and Zoot Sims. He made some short appearances in a few Swedish films. He also formed a band which appeared on many of the Swedish jazz scenes. Later he withdrew to Borås, a town in central Sweden, where he mainly acted as a bar pianist and also gave piano lessons. He was the younger brother of Henri Woode, known for his many compositions and arrangements for Earl Hines and other orchestras. He passed away in 2005.

Jimmy Woode Sr had a son with identical name, who became a renowned bass player. When searching for information about the two on the Web one finds that information is often mixed up between them and one has to be a bit careful when studying the material. According to the Web it is somewhat uncertain when Jimmy Woode Jr. was born. The date is September 23 all right but the year of birth varies from 1926 to 1929. However, Jimmy has himself confirmed that 1929 is the correct year. There also

Jimmy Woode Sr.

circulates information that the two Woodes were not related but that information is yet to be proven. There also exists some discussions how his name should be pronounced. Should it be "Woodie" or "Wood". On some recordings where Duke Ellington can be heard announcing Jimmy it seems as he says "Wood", but other sources confirm the correct pronunciation is "Woodie".

Early career

James "Jimmy" Bryant Woode was born in Philadelphia. His parents divorced soon after his birth and he grew up with his mother. It seems, however, that he kept contact with his father while he grew up. Later he attended Philadelphia Academy of Music and after his mother moved to Boston he studied at Boston University and the Boston Conservatory. His intention was to become a piano teacher like his father. In 1946 he made his military service as a radar operator in the US Navy. After his release he formed a piano trio in Boston in which he also tried his luck as a singer. The repertoire was much in the vein of

Nat King Cole's. In fact for a while he joined a vocal group called "The Velvetaires". The trio included a bass player who suddenly decided to leave. No replacement was to be found but a capable piano player was at hand, which led to Jimmy leaving the piano chair and trying out his capability as a bass player. He took a fancy to the instrument and from that day on he would concentrate on the bass. After two years practice he became a skillful player resulting in George Wein engaging him as a house bass player at his jazz club "Storyville" in Boston. From that day his career as a bass player took off. For two years he worked at the "Storyville", and occasionally at a club named "Hi-Hat", accompanying many famous jazz musicians visiting the clubs. When stars like Charlie Parker, Sidney Bechet and Billie Holiday visited the club recordings were made with Jimmy taking part. His reputation grew and he was often requested to take part in recording sessions by musicians like Flip Phillips, Bill Harris, Nat Pierce, Jimmy Hamilton and Miles Davis. He also took part in Serge Chaloff's famous recording of *Fabel of Mabel*. As a matter of fact he also took part in the first Newport Jazz Festival in 1954 when he accompanied Ella Fitzgerald.

Joining Duke Ellington

Towards the end of 1954 Duke Ellington's long time bassist Wendell Marshall began to show health problems and Ellington had to look for a replacement. At this time Duke Ellington and his band were performing at "Storyville" and George Wein acted as a mediator in trying to convince a reluctant Jimmy Woode to take the job.

George Wein described the situation as follows in his autobiography "Myself Among Others" (Da Capo Press): "I believe it was during this Storyville enga-

gement that I noticed Duke had a different bass player on the stand every night. When I asked him about it, he told me that he was looking for a new bassist, and auditioned prospective players with the band. My house trio at the time included Jimmy Woode, and I suggested that Duke give Jimmy a listen. Jimmy was not only a good bass player, but also highly knowledgeable about Ellington's entire repertoire. Duke put him on the stand for one night, recognized that he fit right in, and gave him the gig. Woode spent the next five years in the Ellington band. He might have lasted longer, if not for the fact that he was a bit of a con man. It always cost you something to love Jimmy. Duke's first word to me after dismissing him in 1960 were: 'George, you've done many things for me over the years, but I want to thank you most for giving me Jimmy Woode.' This was dry sarcasm, as only Ellington could deliver."

This comment seems to indicate that Ellington was not entirely satisfied with Jimmy Woode's stay with the band. Maybe more to his attitudes rather than his cabability as a bass player.

Eventually Jimmy agreed to accept the offer until Wendell Marshall was fit to resume his job, but Ellington was very pleased with Jimmy and he was to stay with the Ellington Orchestra for more than five years. He started with Elling-

ton on January 2, 1955, and according to Jimmy himself he was to stay for "five years, four months, two weeks and two days – the most important time of my life."

In his *Music Is My Mistress* Duke Ellington has the following instinting words to say about Jimmy Woode: "Good bass player, reading or faking. I became aware of his sensitivity. No matter which way we turned, melodically or harmonically, Jimmy Woode was right on top of it. When we realized that he was really with us all the way, we knew he was well worth considering for the regular spot. He was another teammate whose constant intent was 'give to'. A musician with this intent, like all good musicians who know their instruments according to Hoyle (and all other ways), enjoy the sensitivities we depend upon when aural compatibility is the foundation of the final product at the ear of the listener. Jimmy Woode was always a solid believer in the theory that when your pulse and my pulse are together, we are swinging, with ears, eyes, and every member of the body tuned in to driving a wave emotionally, to and from the subconscious."

Since the departure of Fred Guy in 1949 Duke Ellington never used a guitar in his rhythm section. He relied solely on the drums and particularly on the bass. The team of Sam Woodyard and Jimmy Woode formed a solid rhythm base which can be heard to advantage at the famous concert in Newport 1956. Together they were driving the band in *Diminuendo and Crescendo in Blue*, that led to Ellington's "rebirth". Moreover Sam and Jimmy made good friends and often shared hotel room during the many tours.

Some solo performances

Ever since the early days of Wellman Braud the bass was the center of Ellington's rhythm section, and the top was reached during the short stay of Jimmy Blanton. Blanton showed the new direction of the bass playing and Jimmy Woode became one of his followers. He was given solo passages and here are a few of them in chronological order:

Happy Go Lucky Local from the Washington Armory Concert on April 20, 1955. In this number Jimmy Woode plays a very important role and Duke presents him as the "first chair engineer".

Bassment. This naming of the composition is a play with words. It has many alternative titles. The first recording was made on January 3, 1956, for Ellington's stockpile titled *Dicontented*. It was issued in *The Private Collection*, Vol. 1, and Stanley Dance wrote in the liner notes; "Another blues with a catchy and unusual motif. Jimmy Woode, a superior bassist, is heard to advantage." A commercial recording of the melody was not done until April 3, 1958, for the LP *The Cosmic Scene*. In Mosaic's reissue Irving Townsend writes; "This is a tune by Duke, which the band has been playing for some time, although it took this record to earn it a title. It features the pep section, Duke in tasteful piano solo and Jimmy Woode."

Piano Improvisation No. 1, 2 and 3. On March 20, 1957, Duke was joined only by Sam Woodyard and Jimmy Woode for a number of pure piano improvisations just as the title implies. The recordings were made for Columbia, and one gets the impression that there was some time left over after the regular recordings were made and Duke used the time for fooling around on the piano. Still it is interesting music very much in the blues idiom. The music was never commercially released, but collectors could enjoy the music when French CBS released the material in 1984.

Sonnet In Search Of A Moor. Also this title may be a play with words if one wishes to do so. Ellington started to record

pieces for his suite *Such Sweet Thunder* on April 11, 1957, when this number was recorded for the first time. Eddie Lambert commented the number as follows; "This is a string bass feature, one of the most imaginative of many Ellington wrote. Here Jimmy Woode is featured against an accompaniment by a clarinet trio of Hamilton, Procope and Carney."

Jimmy Woode was also a superb arco bassist. This ability he is showing in Ellington's beautiful rendition of his composition *Single Petal Of A Rose*, where he is bowing behind Ellington in a very sensual way. (Pablo Records 2310-762)

It goes without saying that there exist numerous recordings where Jimmy can be heard to advantage. Of special interest is an unreleased recording on July 23, 1957, from Kleinhans Music Hall, Buffalo, NY., where Duke plays together with Jimmy Woode and Sam Woodyard only in a number entitled *Portrait In Blues*. It is the only performance of this number and according to New DESOR all three of them have extended solos. Hopefully this performance will be released in the future.

During Jimmy's years with Duke Ellington, Johnny Hodges was free to make records of his own for Verve Records and he made use of Jimmy's services on many of them.

Going to Sweden

Exactly what made Jimmy leave the Duke Ellington Orchestra and go to Europe is not known. However, we know from other Ellington alumni that the constant travelling between one-nigh-

ters was very tiresome. Moreover many American musicians found the Jim Crow situation in the US unbearable and saw a better life in Europe. Over the years Jimmy stayed in contact with his father living in Sweden and may have been convinced by him that a life in Sweden was far better than a life in the US. They most probably met when the Duke Ellington Orchestra visited Sweden in November 1958. Jimmy was very race conscious and in an interview in the Swedish jazz magazine *Orkesterjournalen* he told about the severe problems Afro-Americans had to face. When playing a famous hotel like The Riviera in Las Vegas they were not allowed to socialize with the hotel guests. Their place was a small back room where they had to eat and keep their belongings. When touring the American South things could be even worse and Jimmy said he on a few times was in danger of life.

April 11, 1960, was Jimmy's last day with the Duke Ellington Orchestra, and soon afterwards he left for Sweden, initially to stay with his father. He quickly became active in the Swedish music environment. To start with he formed a duo with his father, and they appeared the following summer in various dance restaurants in Stockholm. Needless to say, he was welcomed by the Swedish jazz society, and he started to work regularly with the pianists Knud Jørgensen and Rune Öfwerman, primarily in trio formats. He was also required to

take part in recording sessions by Swedish orchestra leaders as well as foreign jazz personalities visiting Sweden, such as Toots Thielemans, Quincy Jones, Eric Dolphy and John Lewis. The Swedish record company Metronome Records often made use of Jimmy's services when it came to accompany the novelty singers of the day. He also had ambitions to form a band of his own, but unfortunately this aim never came about.

Moving on to the Continent

Possibly Jimmy found the opportunities in Sweden for a first-class bassist too limited, because in 1963 he decided to move to Germany. At times he lived in Holland and Austria before he settled down in Switzerland. Already in 1961, while still living in Sweden, he was instrumental in the formation of the Kenny Clarke/Francy Boland Big Band and made several records with that band over the following years. The band was based in Cologne and Jimmy lived in that city until 1973 when it disbanded. During his years in Europe, he also ran his own music publishing company.

Jimmy would remain living in Europe until 2001 and during this period he was a much sought-after bass player. He recorded with American expatriates and with numerous American jazz musicians visiting Europe as well as with European band leaders. The list includes names like Don Byas, Albert Nicholas, Bud Powell, Nelson Williams, Johnny Griffin,

Coleman Hawkins, Sonny Stitt, Buck Clayton, Stuff Smith, Lionel Hampton, Sahib Shihab and many more in a long row of names.

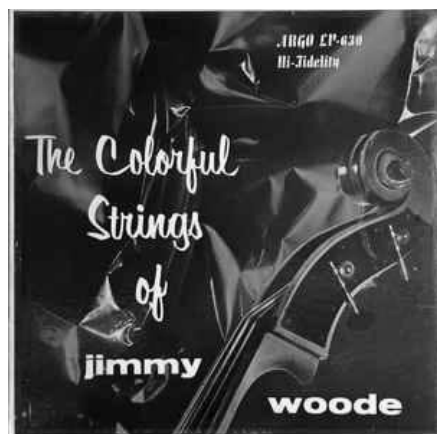
When Duke Ellington and his Orchestra visited Stockholm on June 10, 1963, Paul Gonsalves formed a sextet for a private recording. The band included Jimmy Woode and Rolf Ericson amongst others. During Duke Ellington's European tour in 1964 the regular bass player Ernie Shephard had to be hospitalized with a heart attack and Jimmy willingly substituted for him the rest of the tour. Upon the band's return to USA Major Holley held the bass position for a few months.

During Jimmy Woode's stay in Europe he attended several of the Ellington Conferences held in various cities throughout Europe. On these conferences he often took part in panels together with other Ellington alumni talking about their experiences of playing in the Duke Ellington Orchestra. He also took part in bands playing on these occasions.

After his return to USA he made occasional returns to Europe and in 2003 he starred in a film properly named *Jazz-club*. His role was that of a struggling jazz bassist.

The Colorful Strings

Over his long career Jimmy Woode only made one record under his own name. On September 2, 1957, the Duke Ellington Orchestra was performing in Chicago, and while there, Jimmy formed a small band and made a recording for Argo Records. The LP was entitled "The Colourful Strings of Jimmy Woode". The band included Clark Terry tp., Mike Simpson fl., Porter Kilbert as., Paul Gon-

salves ts., Ramsey Lewis p., and Sam Woodyard dr., in addition to Jimmy.

This LP shows off Jimmy Woode not only as a superb bassist, but also as composer, arranger and singer. He can in fact be heard singing the standard *The Way You Look Tonight*. The flutist Mike Simpson is given much space, but of special interest are Paul Gonsalves's solos. Here follows a review of the record by Ken Dryden:

"Jimmy Woode is best known for his extensive work as a sideman, so this rare opportunity to record as a leader, is a welcome look into his abilities as a composer and arranger as well. Recruiting several sidemen from Duke Ellington's band, Woode composed five originals for the date. The breezy blues 'Foofy for President' has a spirited exchange between Terry and Simpson. 'The Man from Potter's Cottage' is a sauntering blues that is dedicated to Sam Woodyard, the leader's roommate while touring with Ellington. 'The Dance of the Reluctant Drag' is a challenging piece, with odd twists both harmonically and rhythmically. Finally, Woode adds a warm vocal to the one standard, 'The Way You Look Tonight'. Long out of print, this enjoyable album was finally reissued in Japan by Universal, though with no bonus tracks, resulting in a brief session of under 28 minutes."

The record is not easy to come by, but can be found and listened to on the Web.

Family

Jimmy Woode had a total of five children. One of them is Shawnn Monteiro, an established jazz singer living in

Providence, RI. She has issued several records and on one of them, recorded in 2003, she is accompanied by her father and also by Clark Terry. She was born in 1949 and still very active as a vocalist and as a teacher. She has a blog on the net with lots of information about her career. In 1998 Jimmy made a tour of Europe with a quintet that included Shawnn. Clark Terry was her godfather and he devotes a few lines to her in his autobiography: *"My goddaughter, Shawnn Monteiro, calls me from time to time and tells me how happy she is that I encouraged her career and inspired her to get into the jazz education scene. She's a very talented lady. A singer and teacher. The daughter of one of my good buddies, Jimmy Woode. He was a great bassist. I'm really proud of Shawnn."* (Clark – University of California Press, 2011).

While still working in USA Jimmy married Ruth and they got two children: Jamie B. Woode III, born in 1954 but sadly died in 1974, and Deirdre, born in 1956 and today living in Santa Barbara, CA. Anne Fredriksson was born in 1961 and today living in Stockholm. His youngest child is Patrick Bergmans born 1962 and today living in Berlin.

Jimmy spent most of his European time in Bern, Switzerland, but in 2001 he decided to return to USA and took up living in New Jersey outside of New York. He later suffered a heart attack and passed away in Lindenwold, NJ. on April 23, 2005. Over his long career he took part in countless recording sessions. According to Tom Lords Jazz Discography as many as 350 and possibly more.

Duke Ellington Meeting 2022

Med erfarenhet från förra årets lyckosamma Meeting hade Ulf Lundin, med visst stöd av DESS, även i år arrangerat ett liknande symposium. Årets möte var tillägnat två personer, som på olika sätt satt sina avtryck i Ellingtonvärlden – Morris Hodara och Nils Lindberg. Morris Hodara var under många år en drivande kraft i TDES Inc., d.v.s. Ellingtonsällskapet i New York. Han var förningens ordförande under flera år och ett orakel när det gällde Ellingtonia. Nils Lindbergs kapacitet som arrangör upptäcktes av Ellington och Nils erbjöds ett engagemang hos Ellington som en assisterande arrangör. Men Nils ville inte lämna Sverige och sitt kära Gagnef och tackade nej till erbjudandet.

Här följer i korta drag en resumé av årets Meeting och den som i efterhand vill ta del av alla anföranden kan göra det på vår hemsida www.ellington.se

Dag 1 – 25 april

Första presentatör denna inledande dag var **Leila Olivesi**, som kåserade på ämnet *Ellington Medleys*. Vid alla sin konserter presenterade Ellington alltid ett medley med sina mest kända kompositioner. Men Leila koncentrerade sig på den medleyvariant som alltid bestod av *Black And Tan Fantasy/Creole Love Call/The Mooche*. Men hon begränsade sig huvudsakligen till ett studium av *Black And Tan Fantasy* och hur just detta nummer utvecklats under årens lopp.

Hon följdes av musikologen **Marcello Piras**, vars presentation hade titeln *Evidence of subtext in Ellington's music*. Vid första ögonkastet ett ganska svårbegripligt begrepp för en amatör, men han gav en mycket intressant studie av två av Ellingtons tidigaste inspelningar, *Choo Choo* och *Li'l Farina*. Den första melodin är en komposition av Ellington, men den första inspelningen av numret gjordes faktiskt inte av Ellington utan av en duo kallad Van and Schenck, som vi fick nöjet att avlyssna. *Li'l Farina* är ingen Ellingtonkomposition, men Marcello förklarade för oss att det faktiskt fanns

DESS Duke Ellington
Meeting

Duke Ellington
Society of Sweden

2022

en person som hette just *Li'l Farina*. Det var en barnskådespelerska, som blev uppmärksam p.g.a. att hon var enda färgade medlemmen i en vit barnskådespelargrupp.

Sista presentatör denna kväll var **Jack Chambers**, som vi känner från hans utmärkta bok *"Sweet Thunder"*. Han kåserade på ämnet *Buried Treasures: Gems Left on the Shelf*. Efter att ha hört hans föredrag förstår man hur mycket fantastiskt fin musik det finns av och med Ellington, som aldrig har fått den uppmärksamhet de är värda. Åtskilliga kompositioner framfördes endast vid ett eller några få tillfällen och lämnades sedan åt glömskan. Jack nämnde särskilt *Beautiful Women Walk Well* från filmen *Assault On A Queen*. Vid konserten i Carnegie Hall 1948 spelades ett antal hörvärda nummer, som sedan försvann ur repertoaren; *My Friend*, *Humoresque* och *Fantasm*. Andra intressanta kompositioner som likaledes försvann är *Tune Up* och *Feet Bone*. Fler exempel finns säkert.

Dag 2 – 26 april

Inledande talare denna dag var **David Berger**, känd i många jazzsammanhang. Han har bl.a. ett förflutet som trumpetare i Mercer Ellingtons orkester efter Dukes död. Han hade valt att kåsera på ämnet *Duke Ellington, the Arranger*, ett ämne som han väl behärskar. Han började med att utveckla förhållande mellan kompositör och arrangör. Många kompositörers verk har blivit kända tack vare ett bra arrangemang, men när det gällde Ellington täckte han oftast båda uppgifterna med vissa undantag. David gjorde också klart att när det kom till royalties för en populär komposition gick pengarna till kompositören och förläggaren. Arrangören blev som regel utan pengar även om hans insats kunde ha varit mycket betydelsefull. Ett antal exempel

spelades upp och David betonade att Ellingtons arrangemang som regel gick ut på att framhålla en viss solists kapacitet. Ett tydligt exempel på detta var *Rose Of The Rio Grande* med Lawrence Browns berömda solo.

Nästa presentatör var **Michele Corcella**, vars föredrag var betitlat *Beyond the Blues – Duke Ellington's experimentation techniques in the New Orleans Suite*. Han började med att spela upp *Blues For New Orleans* med fint spel av Wild Bill Davis och Johnny Hodges. Men sedan tog han sig för att plocka ner stycket i dess beståndsdelar och dissekera varen takt i det ganska långa stycket. För en initierad musikolog kan det vara intressant att veta vilka harmonier och kontrapunktiska finesser man kan finna i en komposition, men för oss amatörer gick alla dylika analyser högt våra huvuden. Man behöver inte veta en låts tekniska konstruktion för att njuta av den.

Kvällens sista punkt hade rubriken **Video panel** med underrubriken *Ellington at the University of Wisconsin July 1972*. Presentatörer var Ulf Lundin och Ken Steiner, som satte strålkastarljuset på den s.k. Ellingtonveckan som ägde rum den 17-21 juli 1972. Duke Ellington och hans orkester var inbjudna till universitetet inte bara för att ge konserter utan även för att delta i olika workshops med universitetets studenter. Ken Steiner presenterade Patricia Willard och visade en video från Ellingtonkonferensen i New York 1993, där Patricia berättade om evenemanget och dess tillkomst. Som avslutning visades Duke Ellington hållande en improviserad föreläsning för studenterna på sitt nästan raljerande sätt. Han spelade även några nummer på flygeln och det hela avslutades med att Paul Gonsalves äntade scenen och tillsammans framförde *de Happy Reunion*.

Dag 3 – 28 april

Anna Celenza, organisatören av Ellingtonkonferensen i Georgetown 2020, som inte blev av p.g.a. pandemin, inledde dagens övningar. Hon hade som ämne valt *Duke Ellington and Leonard Bernstein*. Den senare är ett stort namn bland de amerikanska kompositörerna av s.k. seriös musik. Anna gick mycket in på situationen för afro-amerikaner när det gällde att etablera sig inom den seriösa sektorn. Musiker inom denna genre var tidigare uteslutande vita. Bernstein hade ingen större känsla för jazz, även om han vid några tillfällen försökte sig på att spela något med jazzkaraktär. Anna hävdade att Bernstein lånade delar av Ellingtons *Night Creature* till sin *West Side Story*. De båda giganterna möttes endast vid ett tillfälle. Vid detta möte filmades en intervju med de två som visades för oss. De båda diskuterade förutsättningarna för en kompositör inom deras respektive områden. Bernstein visade en något överlägsen attityd och Ellington såg inledningsvis tydligt besvårad ut, men blev efter ett tag varmare i kläderna.

Nästa förberedda programpunkt kunde inte genomföras av tekniska skäl och med kort notis bestämde Ulf därför att visa **New World A-Comin'** som den presenterades av Mark Tucker vid Ellingtonkonferensen i New York 1993. Ellingtons komposition är initierad av Roy Otleys bok med samma namn. Den publicerades 1943 och behandlade de färgades situation i USA i allmänhet och i synnerhet ställdes frågan hur de skulle behandlas efter kriget. De hade ju trots allt deltagit på samma villkor som de vita. Rob Bamberger berättade mycket initierat om tillkomsten av verket varefter vi kunde ta del av Mark Tuckers föredrag från 1993. Han avslutade med att själv spela verket och bevisade samtidigt att han var en superb pianist.

Avslutande programpunkt stod **Steven Bowie** för, som kåserade på ämnet *Kenny Burrell and Duke Ellington*. Kenny Burrell var en stor beundrare av Ellington vars kompositioner ofta ingick i hans repertoar. Han spelade aldrig med Ellington, men deltog i flera inspelningar med Ellingtons musiker. Steven framhöll särskilt hans två CD *Forever Ellington*. Förutom att vara en förstklassig gitar-

rist ägnade sig även Kenny Burrell åt undervisning, och fr.o.m. 1978 hade han position som professor vid UCLA i Los Angeles. Vi har haft nöjet att få lyssna till Kennys föredrag vid ett antal Ellingtonkonferenser, och vid konferensen i Stockholm 1994 anlände han oanmäld och vi kunde höra honom kompa Alice Babs vid en lunch i Stadshuset.

Dag 4 – 29 april

Sista dagen inleddes med **Isabelle Marquis** och *Dance to the Duke*. Jazz-musik är till stor del dansmusik, vilket Isabelle demonstrerade genom att visa filmsnuttar med olika artister som dansade till Ellingtons musik. Hon ägnade sig speciellt åt *Snake Hips Tucker*, som visade att han gjorde skäl för namnet. *Bessie Dudley* fick även visa upp sina dansegenskaper tillsammans med *Florence Hill*. Tyvärr drabbades hennes program

Loose Living, Sweet Lucy, Jail House Lament, Wrong Side of the Railroad Track, Rooster and the Hen och *Lullaby for Junior* var nya bekantskaper för oss. Nämnas skall också en inspelning av 9:20 *Special* från 16 juli 1946 med ett vackert solo av Al Sears.

En mycket intressant framförande gjordes av **Michael Kilpatrick** på ämnet *Boola*. Detta ämne har alltid utgjort ett stort mysterium i Ellingtonforskningen. Redan på tidigt 1930-talet tillkännagav Ellington sina avsikter att komponera en opera som behandlade afro-amerikanens historia från det han placerades på slav-skeppet i Afrika fram till hans urbana liv i en amerikansk storstad. Men någon opera av detta slag presenterades aldrig, men flera har antagit att resultatet blev *Black, Brown and Beige* så som det verket framfördes vid konserten i Carnegie Hall den 23 januari 1943. Men alla är inte övertygade om att så är fallet. Michael har

av tekniska problem och fick avbrytas i förtid.

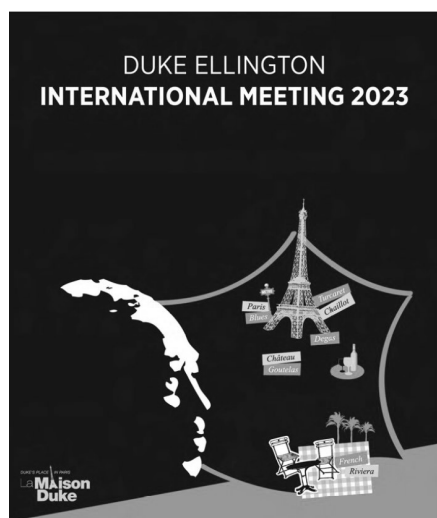
Titeln på nästa programpunkt var *Rare and unissued recordings from the Steven Lasker Collection*. Eftersom **Steven Lasker** inte själv kunde presentera programmet gjordes det av **Ken Steiner**. Steven har troligen världens mest kompletta samling av Ellingtoninspelningar. Han har ingångar till grammofoonbolagens arkiv och har där hittat mycket intressant material och även via andra kanaler. Vi fick bl.a. avlyssna en demoinspelning från 1946 där nummer från *Beggar's Holiday* spelas. I denna musical ingick flera nummer som Ellington aldrig brydde sig om att ta upp på sin repertoar. Melodier som

spenderat avsevärd tid hos Smithsonian i Washington och där studerat mängder av notsskisser ur Ellingtonarkivet. Han har då hittat skisser med namn som *Dock, War Cry, Sun, Bulah (Boola), Garden and Village, Mo-Polly-Kee-Ta, After Ship Landing, Swish* och *Boy-Suave*. Han spelade upp melodierna via sin dator och ställde frågan om dessa skisser skulle kunna vara idéer för operan *Boola*. *Ko-Ko* anses av många var något ur *Boola*, men Michael kunde inte finna något bevis på detta.

Ända sedan 1990-talet har det funnits krafter, som önskat att det skall bildas en International Duke Ellington Society, men någon sådan har aldrig sett dagens ljus. **Marilyn Lester** tog ånyo upp

frågan och efterlyste en diskussion som förhoppningsvis skulle leda till skapandet av en dylik förening. Även om vissa deltagare stödde idén verkade intresset ändå ganska svalt. Kanske kommer frågan upp igen i framtiden.

En trevlig överraskning för alla deltagare var **Laurent Mignards** besked om att La Maison du Duke, d.v.s. den franska Ellingtonföreningen, kommer att arrangera en Ellingtonkonferens nästa år. Den kommer att äga rum i Paris den 28-30 april 2023. Man har redan kommit mycket långt i förberedelserna och konferensen kommer till största delen att handla om Duke Ellingtons relationer till Frankrike. Som Laurent framhöll finns

det mycket att spegla i det sammanhanget, t.ex. *Paris Blues*, *Goutelas Suite*, *Turcaret*, *Degas Suite*, *Django* och mycket mer. Vi ser alla fram emot att få träffas i Paris om ett år.

Detta Meeting avslutades med att Ulf Lundin gjorde en *Summing Up* och precis som vi alla tyckte han att den var lyckad. Ulf berättade även om sitt DESScafé, som han arrangerar tillsammans med DESS två eller tre gånger per månad. Detta riktar sig endast till DESS-medlemmar, men Ulf var inte främmande för att i framtiden få till något liknande av internationell karaktär. Alla vi som deltog i detta Ellington Meeting vill rikta ett stort tack till Ulf för hans initiativ och allt det arbete han lagt ner för att det till stånd. I denna uppskattning skall även inkluderas hans fru Brigitte, vars medverkan starkt bidrog till det förnämliga genomförandet.

Bo Haufman

Duke, Teo Macero, Teddy Reig, Count Basie och Bob Thiele.

Battle Royal

När Duke Ellington och Count Basie spelade in deras gemensamma LP för Roulette Records var Teddy Reig bolagets A&R-man. Senare utkom en bok om Teddy Reigs liv baserad på Reigs minnen och redigerad av Ed Berger. ("Reminiscing in Tempo: The Life and Times of a Jazz Hustler" by Teddy Reig with Ed Berger. Scarecrow Press 1990). I samband med nämnda inspelning kan man läsa följande uttalande av Reig:

"Basie and Ellington were two completely different characters. You could enter into a conversation with Bill, but when Duke got

through talking to you, you didn't know what the hell he wanted. After the session, Teo (Macero) asked Count and Duke if they would each say a few words at the end of the record. Basie looked at me and shook his head, so I said no. Then Teo asked, 'Well, what about some pictures?' Again Basie said no. Later, in the car I asked him what that was all about. 'I'm not gonna fuck with Duke' he answered. 'He'll start talking some shit and I'll sound like I never went to school'. Then I asked about the photos. He said, 'Now I know your're crazy. Duke'll put on some costume that'll make me look like I never owned a suite!'

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Philippe Baudoin, Paris, Frankrike
Stuart Fowlkes, Farmville, USA
Rasmus Henriksen, Odense, Danmark
Jim Northover, Mississauga, Kanada
Nick Rossi, San Francisco, USA
Reinhard Scheer-Hennings, Duesseldorf, Tyskland

DESS behöver fler medlemmar. Inspirera Dina vänner och bekanta att också vara med!

Föreningen Klassisk Jazz

Föreningen Klassisk Jazz bildades i april 1971, då under namnet Föreningen Tradjazzens Vänner. För drygt tio år sedan bytte vi namn till det nuvarande. Detta i syfte att "omfamna" inte bara dixieland och New Orleans-jazz, utan även swing, blues och all annan jazz som med hänsyn till ursprung och stil allmänt uppfattas som klassisk. Vi är för närvarande knappt 300 medlemmar, men har vissa år tidigare haft närmare 700 medlemmar. En majoritet av oss medlemmar har uppnått pensionsåldern.

Vår budgetmässigt största verksamhet är att ge ut tidningen JazzPulsen, som i tryckt form kommer ut med sex nummer per år. Tidningen innehåller blandat material, både jazzhistoria och aktualiteter om vad som är på gång. Vi har en hemsida, www.klassiskjazz.se. Informationen på hemsidan och i JazzPulsen kompletterar varandra. Framförallt lämnar hemsidan mer aktuell information om förestående evenemang.

Vi ordnar relativt få egna konserter.

Detta bl.a. för att inte konkurrera med länets andra jazzklubbar. I gengäld så har vi rabatt på inträdesavgiften till vissa jazzklubbars evenemang. Ett årligen återkommande arrangemang är högtidlighållandet av Storyvilles stängning i mitten av november. Enligt traditionen inleds detta med en gatuparad som följs av en jazzkonsert och utdelning av Armstrongstipendierna.

Vi förvaltar den fond som sedan 1971 delar ut Armstrongstipendierna. Fonden har bildats genom insamlingar och donationer. En särskild kommitté, där vår ordförande alltid ingår, beslutar om vilka som ska få stipendiet.

April 2022 ordnade vi Gamla Stans jazzfestival. Festivalen pågick i en vecka. Under veckan genomfördes tolv konserter

på fyra olika restauranger i Gamla Stan. Festivalen blev mycket lyckad, både musikaliskt och publikmässigt. Vi planerar att ordna en sådan festival även kommande år. Vi har i flera år medverkat i Stockholms Jazzfestival. Genom vår medverkan har ett stort antal konserter med klassisk jazz kunnat genomföras. Vi har dock valt att inte stå som formellt och därmed även ekonomiskt ansvariga arrangörer.

Sedan sensommaren 2021 genomförs i vår regi jam sessions på ett café i Gamla Stan. Jamen är i första hand avsedda för de musiker som är medlemmar i föreningen. Jamen har lockat sammanlagt drygt 25 musiker.

Vi vill gärna ha fler medlemmar. Enklast blir man medlem genom att sätta in medlemsavgiften på vårt bankgiro 640-0964. Medlemsavgiften är 300 kr för enskild medlem och till 450 kr för sammanboende (samma adress). Namn samt post-och mailadress bör anges.

Nils-Bertil Morgell

Nils Lindberg in memoriam

Nils Lindberg, kompositör, arrangör, pianist, avled den 20 februari 2022. Han var född den 11 juni 1933 i Uppsala men bosatt sedan 1971 i Gagnef.

Nils tillhörde under många år Sveriges främsta pianister/komponister. Hans influenser var jazz, folkmusik, visor, klassisk musik och körer. 1960 publicerades Nils första LP under eget namn *Sax Appeal*. Han spelade under 1960/70-talet med bl.a. Lars Gullin, Lennart Åberg, Jan Allan, Karin Krog, Rolf Ericson, Bernt Rosengren m.fl. och 1971 började Nils samarbeta med Alice Babs.

1973 besökte Duke Ellington med orkester Sverige och vid konserten i Malmö den 25 oktober medverkande flera svenskar i orkestern, bl.a. Rolf Ericson och Åke Persson. Konserten finns utgiven på CD:n *Duke Ellington*

in Sweden 1973 (Caprice CAP 2199). Vid konserten deltog även Alice Babs och Nils Lindberg. Alice ville överraska Duke Ellington med att sjunga *There Is Something About Me* med ackompanjemang av Nils Lindberg. Duke hade fyra månader tidigare givet kompositionen som gåva till Alice och hon ville framföra sången på konserten. Därefter framförde Alice tillsammans med Anita Moore och Tony Watkins *Somebody Cares*. Nils Lindberg medverkade sedan i *Take The A Train* tillsammans med orkestern.

Efter konserten ville Duke Ellington att Nils skulle följa med orkestern till Köpenhamn och där fick han erbjudandet att följa med till USA. Duke var sjuk och behövde ibland vila och var i behov av en stand-in-pianist, men Nils tackade nej till erbjudandet

p.g.a. sitt arbete med Alice Babs.

Vid Ellingtonkonferensen i Stockholm 1994 deltog Nils i den orkester som i Stockholms Konserthus framförde flera klassiska melodier ur Ellingtons repertoar. I samband med konferensen hölls även en konsert i Berwaldhallen varvid Nils hyllningssvit *A Ducal Dedication* fick sitt uruppförande. Den finns utgiven på CD:n *A Swedish Tribute to Duke* (Phono Suecia PSCD 84).

1979 fick Nils Lindberg årets Gyllene Skiva av Orkester Journalen för sin skiva *Sax Galore*.

Vid ett medlemsmöte i DESS den 27 november 2000 tilldelades Nils Lindberg ett DESS stipendium och han tackade för detta genom att spela några Ellingtonkompositioner.

Göran Wallén

Dolores Parker

"The Wildest Gal In Town"

Surely she was not wilder than any other of Duke Ellington's vocalists, but that was the title of one of the few songs she recorded with Ellington. The song was not composed by Ellington but rather by Sammy Fein and Jack Yellen. Billy Eckstine introduced the song shortly before Ellington and Anita O'Day would also record it later. The epithet is probably fitting Anita O'Day better than Dolores Parker.

Over his long career Ellington employed many female vocalists, far more than male singers. It has been said that Ellington often engaged girl singers more because of their looks rather than their capabilities as singers. When commenting on his singers he has often pointed out their good looks. Assuming all his vocalists should attend a beauty contest it is most probable that Dolores Parker would come out as the winner. She was indeed very beautiful but also a good singer. Marie Ellington was also one of the good looking singers, but she was never entrusted with any commercial recordings, which was the case with Dolores as shown below.

Dolores Parker, Marie Ellington, Duke and Kay Davis.

Her stay with Duke Ellington and his Orchestra was rather short. It lasted only over six months, from August 27, 1947 till February 1948. During these few months she took part in seven recording sessions with the band.

Eddie Lambert in his book "A Listener's Guide" has the following comments about these recordings: "The girl singer with Ellington at this time was Dolores Parker, and, although the numbers she recorded during her six months or so with the band were not particularly inspired, she revealed as a lady who could sing, by no means a certain attribute of an Ellington vocalist. On 'Once Upon A Dream', she is supported by pleasant solos from Hodges and Brown; she makes rather more of this song than of 'A Woman And A Man'. The Parker vocal on 'I Could Get A Man' is supported by richly scored saxophones and a passionate solo from Hodges. 'It's Mad Mad Mad' is typical of the material recorded in an attempt to achieve popular success; despite Parker's vocal and a Brown trombone solo, it fails to add up to very much. 'Take Love Easy' has a nice Parker vocal and solos by Hodges and Nance.

'He Makes Me Believe He's Mine' has nice Brown in his ballad vein but nothing else to commend it, despite the professionalism of Dolores Parker's vocal."

It seems like Dolores Parker is a very underrated vocalist among Ellington's many female singers. The recording of *A Woman And A Man*, composed by Ellington and with lyrics by Bob Russell, was never released by Columbia and it didn't show up until 1980 on Jerry Valburn's *Up-To-Date 2003*. The reason is due to a late publishing of the song because of some disagreements between Bob Russell and Tempo Music, Ellington's publishing company. An interesting detail with this recording is that it was not done with the full orchestra but with a limited group of ten musicians.

Career

Dolores Parker, sometimes called "Dee", was born in 1920 in Chicago. Oddly enough her exact date of birth is nowhere to be found. From an early age she liked to sing and after finishing high school she took part in an amateur con-

test at Chicago's Regal Theatre in 1939. She won the competition and this led to her being engaged by Fletcher Henderson in November 1941. This decision of hers was not well taken by her family as they had planned for her to attend college and university. Henderson's heydays layed behind him and the Rooseland days were over. During the early 1940s it was a touring band, playing one nighters and short engagements around the USA. Together with two other girls Dolores formed a singing trio called "The Rhythm Debs". (The two others were Thelma Grissom and Della Bright). The Henderson orchestra made very few recordings in the 1940s. Those that exist are all live recordings from various venues but none of them has anything with The Rhythm Debs. In the band at this time was also the trumpeter Vernon "Smitty" Smith to whom Dolores got married in 1945.

They both left Fletcher Henderson in 1945 and moved to Los Angeles where Dolores gave birth to their daughter Melodie. In 1946 they both got engaged by Earl Hines and his Orchestra and now Dolores got a chance to make commercial recordings for the first time. However, Dolores was more inclined to become a housewife, but one day Vernon suddenly brought the news that Duke Ellington wanted a vocalist.

Audition

An audition was announced and

Dolores went to it. The person deeming the applicants was none other than Billy Strayhorn. Billy handed her the music of *Lush Life*, and asked her to sing it. The song was unknown to her and the composition is considered among the hardest jazz ballads ever constructed. Billy was satisfied with her performance and called Duke Ellington on the phone and asked her to sing the song one more time over the phone. She was immediately hired but that was the only time that she sang *Lush Life*. Her short career with Duke Ellington is described above. Why she left is not known but it is possible she got tired of touring and find it more

Dolores with Earl Hines.

important to concentrate on her family life. However, she would soon divorce Vernon Smith, and then she tried out for a career with the Hollywood film studios. Being of Afro-American descent she was prevented from any leading roles but was confined to minor roles. In the film *House of Strangers* (by Joseph Mankiewicz) she can be seen as a night club singer.

Around this time she met former boxing champion Joe Louis to whom she was engaged for some time. In a news magazine she is described as the *Brown Hope* of the famed *Brown Bomber* and in a publicity picture of Dolores is mentioned; "Manager Joe Louis". How well he performed in this capacity remains to be known.

She appeared in night clubs during the 1950s and took part in the Broadway musical *Sugar Hill*. Dolores also appeared in a soundie *Name Band Musical* together with Nat King Cole and Benny Carter and his Orchestra. She can also be seen in a minor role in the film *Hollywood Varieties*.

Retiring

In 1956 she married the doctor Gates Morgan and with him she moved to Akron, OH. She did not fully retire but was active on the music scene in Akron and Cleveland and now used the stage name Dolores Morgan. She sang with many local orchestras and appeared with the Cleveland Jazz Orchestra as late as 1995. With them she performed as vocal soloist on a CD titled "Traditions". She also lectured at the Kent State University School of Music. Before that she had recorded an LP in 1960 together with Herbie Mann and his Orchestra.

Smithsonian Museum of American History honored her in 1993 as one of the five surviving Ellington vocalists. At the Ellington Conference 1998 in Chicago we had the pleasure of getting to know Dolores better. She shared a panel with Kay Davis and Joya Sherrill when they talked about their experiences of working with Duke Ellington.

Dolores Parker Morgan passed away on December 17, 2018, after a long illness. She reached an age of 99 years.

Bo Haufman

A Salute to the Duke

One great performer recalls another

By Bobby Short

When the nineteenth century rolled to a close, American popular culture was handed a bonanza, as some of the brightest talents the world would acclaim in the next century were born in that brief period. In 1896 the singer and actress Ethel Waters was born; Louis Armstrong got his first view of the world in 1900; and on April 29, 1899, Edward Kennedy "Duke" Ellington arrived.

Few would dispute the importance of these banner years in our musical history, and much has been written and spoken about the genius of all the aforementioned. But for me Ellington was always an idol, someone to look up to and emulate. Were he alive today, I can almost picture the manner in which he'd go about accepting the inevitable and endless accolades directed his way ... his confidence and graceful stride as he'd make his way to the many podiums across the land, the infectious smile, the flirtatious charm he always displayed for the ladies and, of course, his dapper appearance.

When I was a child performer in vaudeville back in the 1930s, I had a memorable meeting with Duke. It took place in New York City in the office of Irving Mills, Ellington's manager, whose name often appeared on Ellington's compositions as lyricist. How this event came about I've forgotten, but suddenly a door opened in Mills's office and in walked the Duke. We shook hands, and he asked me to play for him. I stumbled through something or other, and then he sat down and gave us all a sampling of the songs he'd just completed for the new Cotton Club revue, that was scheduled to open in a few weeks. I was bedazzled by it all and never forgot it. Most of all, as a sensitive child, I felt that my idol had not patronized me in any way. Which, of course, was one of the many secrets of the Ellington charm.

In Danville, Illinois, where I was

Inauguration of statue with a.o. Mercedes Ellington and Bobby Short.

born, it was a rare occasion when a big-name orchestra came to town. Most likely they'd stop off in nearby Indianapolis, or simply stay farther north in Chicago, where jobs were plentiful and there was always the possibility of a radio broadcast. And so our main connection to the big, sophisticated outside world of jazz and popular music became the radio. The great black bandleaders of the time – Claude Hopkins, Earl Hines, Fletcher Henderson, Jimmie Lunceford, Count Basie, Cab Calloway, and Chick Webb – were household names in my hometown, but none of them grabbed my attention and imagination the way Ellington did. The voicing, the orchestration, the total musicality of his work drew me, even as a kid. How well I remember the countless hours I spent trying to manage the difficult key changes his compositions sometimes presented, and how proud I was when I played one of his tunes well enough to merit the praise of my elders.

In evaluating the Ellington oeuvre we often tend to forget the manner in which he presented himself and his orchestra to the world, in itself an important ingredient to his overall success. In the era that preceded "cool", jazz audiences expected to see as well as to hear. The Duke's easy elegance, command of the language, and sly humor, were natural accompaniments to the music he offered. His white tails became a trademark, and his musicians followed his lead, paying full attention to every detail of their appearance. The Ellington band entertain-

ed, something often sadly lost as this century comes to an end. Who among us, lucky enough to have actually been there, will ever forget the singer Ivie Anderson's enchanting conversations with Rex Stewart's sassy trumpet?

Early on, back in the old Kentucky Club days before he landed at the Cotton Club, and for many years thereafter, the press referred to the Ellington sound as "jungle music". He took this label in stride, as he did his blackness and his predilection for a musical gamut running all the way from blues to exquisite lyricism. Taking his chances with a sometimes capricious and uninformed public, not to mention the so-called musical savants of the day, he walked alone and dared to compose and to perform music that many listeners found too esoteric. The very fact that these earlier compositions are regular fare for today's jazz performers is full testimony to the innovative and progressive thinking of Ellington the musician. No other American composer and his work have spoken so eloquently of the importance of jazz as perhaps our country's most unique cultural contribution to the world.

With this in mind, it should come as no surprise that American jazz as performed by black musicians has frequently been more celebrated outside the boundaries of the United States than within them, especially across the Atlantic, where it has had an immense and enduring popularity. In the 1920s leading figures in the art, such as Florence Mills,

Ethel Waters, and Josephine Baker, delighted European audiences with something the folks back home had nearly taken for granted. Fats Waller scored huge successes in England, the soprano saxophonist Sidney Bechet became a hero in France, and both Louis Armstrong and Duke Ellington made regular European tours with their orchestras. Bechet and Armstrong have been memorialized in southern France by bronze plaques and likenesses, something I discovered while visiting there in the mid-seventies. Realizing that no such honor had been bestowed upon Mr. Ellington in his native land, I sought a remedy by founding the Duke Ellington Memorial Fund, whose sole purpose was to erect a fitting monument to the man somewhere in New York City. After nearly two decades a twenty two-foot-tall bronze statue by the sculptor Robert Graham was unveiled on July 1, 1997, at the corner of 110th Street and Fifth Avenue, a crossroads of Ellington's two worlds: Manhattan's Upper East Side and, of course, his beloved Harlem.

Thinking about Duke Ellington fills me with pride. I am proud of what he accomplished as a man, as a black American, as a fellow musician. And when people ask me if his music will still be with us a hundred years from now, I can only smile and say that I hope it will. Perhaps his presence with his grand piano up there at Central Park's northeast corner will remind us that a giant called Duke was once abroad in the land.

Vem var Bobby Short?

Bobby Short var en känd pianist, sångare och underhållare i USA men ganska okänd i Europa. Han föddes 1924 och började traktera piano i mycket unga år. Redan som nioåring sjöng och spelade han Ellingtonmelodier på privata fester och vid tretton års ålder uppträdde han på Apollo Theatre. Han kom senare att under hela trettio år vara huvudattraktionen på Cafe Carlyle, en exklusiv klubb i New York.

Han har spelat in ett flertal LP-album och deltagit i flera filmer. Han har skrivit

två självbiografiska böcker; "Black and White Baby" och "The Life and Times of a Saloon Singer".

Vid Duke Ellingtons konsert i Carnegie Hall den 8 juli 1972, som var en del av Newport Jazz Festival In New York, ersattes Duke Ellington av Bobby Short i två nummer, *Me And You* och *It Don't Mean A Thing*. Därutöver spelar han som solist ett antal nummer ur sin egen repertoar. Inget av detta material finns ännu utgivet. Bobby Short avled 2005.

Bo Hausman

Något om vår historia

Vår förening DESS bildades 1993, främst för att utgöra en plattform för genomförandet av Ellingtonkonferensen i Stockholm 1994. Men efter konferensens lyckliga genomförande bestämdes att låta föreningen leva vidare genom att hålla regelbundna möten och ge ut en medlemstidning. Något som vi håller på med än i dag tjugonio år senare. När vi bildade föreningen kallade vi oss initialt för Duke Ellington Swedish Society, men någon som var väl bevandrad i engelska språket gjorde klart för oss att det inte var grammatikaliskt helt riktigt och vi ändrade därför namnet till det nu gällande, Duke Ellington Society of Sweden. Initiativtagare var Göran Wallén som fungerade som vår förste ordförande t.o.m. 2004. Därefter tog Jan Falk över och sedermera Leif Jönsson och sedan drygt ett år tillbaka är undertecknad ordförande.

Men vi hade förebilder ute i världen. Redan 1953 bildades Duke Ellington Jazz Society i Washington, DC. Den följdes senare 1958 av en förening baserad i Hollywood och 1959 i New York. Även föreningen i Toronto, Canada, såg dagens ljus 1959. Senare bildades föreningar även i Europa där DESS var den första, men snart följde av DESUK i London 1994 och senast av La Maison du Duke i Paris 2009.

De amerikanska föreningarna kallade sig för "chapters" och var tilldelade ett nummer. Föreningen i Hollywood hade nummer 1 och Washington hade nummer 90. Man skall därvid inte låta sig förledas att tro att det fanns 90 Duke Ellington-föreningar i USA. De tilldelade numren hade sin grund i det amerikanska postnummersystemet. Flera föreningar bildades runt om i USA och Canada som t.ex. i Vancouver, Chicago, Detroit, Ottawa, Pittsburgh och även i Köpenhamn, men dessa har alla tyvärr somnat in och är inte längre aktiva. Även föreningen i Hollywood upphörde efter ett antal år, men återupplivades under 1980-talet med Los Angeles som bas och med namnet "The Southern California Chapter".

1983 anordnade föreningen i Washington, DC., den första s.k. Duke Elling-

ton Study Group Conference, som senare utvecklades till årliga konferenser fram till början av 2000-talet, varefter konferenserna blev mer sporadiska. I Stockholm anordnades dylika konferenser 1994 och 2004.

Under sin levnad gästade Duke Ellington vid ett flertal tillfällen föreningarna i USA och det sägs att han vid ett besök medförde en stor mängd glass, som medlemmarna bjöds på. Som bekant ville Duke Ellington inte att hans musik skulle karaktäriseras som "jazz" och han fick därför föreningarna att ändra namnet från Duke Ellington Jazz Society till Duke Ellington Society. Ellington lär ha sagt: "I don't want this to be just a fan club. I want it to be a society for the perpetuation of my music and legacy."

Efter Ellingtons död 1974 fick föreningen i New York juridiska problem med Ellingtons dödsbo, som hade något med namnet att göra. Det slutade med att föreningen tvingades etablera sig som ett juridiskt bolag och gick därefter under namnet The Duke Ellington Society (TDES, Inc.)

Sedan drygt trettio år tillbaka har det funnits krafter inom föreningarna, främst i USA, som velat bilda en International Duke Ellington Society. Men man har haft svårt att övertyga de lokala föreningarna om nyttan av en dylik förening och

någon internationell förening har aldrig bildats. Men idén är inte död och flyter upp till ytan med jämna mellanrum.

I sammanhanget skall nämnas att det under många år existerade något som gick under namnet DEMS, Duke Ellington Music Society. Det var Benny Åslund som i början av 1970-talet startade en världsomfattande sammanslutning som helt agerade på korrespondensbasis. Benny distribuerade regelbundet sin "The International DEMS Bulletin" med värdefull information om nya upptäckter kring Duke Ellingtons musik. Efter Bennys bortgång tog Sjöf Hoefsmitt över hanteringen, men när även han gick ur tiden upphörde verksamheten. Nu sker dylik information över nätet på DukeLYM.

Beklagligtvis måste vi i dag konstatera att somliga föreningar har problem med att hålla sig vid liv. Den äldsta föreningen i Washington har i praktiken slutat att fungera. Även New York har stora problem och kan inte få ihop en fungerande styrelse. Låt oss hoppas att vi skall slippa dylika problem. Som nämnts ovan kommer med jämna tidsintervaller frågan upp om bildandet av en internationell Duke Ellington Society. Senast vid det nyligen genomförda Ellington Meeting 2022, men tillräcklig support för en dylik förening har aldrig kunnat etableras.

Bo Hausfman

Ellingtonbok i miniatyrformat

Som vi antytt tidigare har det skrivits mängder av böcker om Duke Ellington och de fortsätter att produceras i en aldrig sinande ström. Whitney Balliett (1926-2007) skrev ett flertal böcker om olika jazzpersonligheter, dock ingen som koncentrerade sig på Ellington, men flera av hans böcker behandlar ändå Ellington till viss del. 1981 gav han ut en miniatyrbok betitlad "Duke Ellington Remembered". Boken omfattar 48 sidor och har måtten 7 x 5 cm. Trots bokens titel så utgör de arton första sidorna en hyllning åt en person

med namnet Achille Joseph St. Onge, som specialiserade sig på

att ge ut böcker i miniatyrformat, vilket således kan vara en anledning till utgåvan i just detta format. Ellington-delen utgör en kortfattad beskrivning av Ellingtons karriär och liv. Boken trycktes upp i 750 exemplar och får i dag betraktas som en raritet.

Bo Hausfman

Lady of the Lavender Mist

En synnerligen poetisk titel på en vacker melodi i långsamt tempo. Duke Ellington namngav flera av sina kompositioner med nyanser av blått, *Mood Indigo*, *Blue Serge*, *Azure* för att nämna

några exempel i den långa raden. Lavendel, med det latinska namnet *Lavandula*, är en prydnadsväxt med vackra blåviolettera blommor, som man ofta ser i svenska trädgårdar. Av någon obegriplig anledning kallar man växten i den engelskspråkiga världen för *Lavender*, med ett "r" på slutet i stället för ett "l".

I Duke Ellingtons fantasi tänkte han sig antagligen en vacker kvinna, som skymtar i en blåviolett lavendeldimma och han satte musik till denna känsla. Det är en s.k. "mood piece" och man kan nästan känna hur dimman sveper om en vid avlyssningen.

Solister är Jimmy Hamilton och Lawrence Brown i mycket känsloladdade soloframträdanden. Tanken var från början att *Lady of the Lavender Mist* skulle utgöra första satsen i ett längre verk, som skulle ha titeln *The French Suite*, men tyvärr komponerade Ellington inga flera satser och sviten blev aldrig fullbordad.

Den första registrerade inspelningen av melodin gjordes den 14 augusti 1947 för Columbia. Fyra tagningar gjordes och tagning #1 gavs ut av bolaget, medan #4 kom ut långt senare på LPn *Up-To-Date* 2002. Numret ingick i Ellingtons repertoar fram till början av 1948, och spelades bl.a vid konserten i Carnegie Hall den

på LPn Skata 502.

Inspelningen från 1947 har kommenterats av ett antal skribenter.

Eddie Lambert säger: "*Lady of the Lavender Mist* is a warm and melodious Ellington tone poem, and the performance benefits greatly from the superior recording quality. The scoring is especially rich, and in the massive central ensemble the lead is played by Harold Baker, and there is characteristic deployment of Harry Carney's baritone. At the start, Johnny Hodges has the lead, while after the ensemble, with its curiously somber overtone, Lawrence Brown takes a perfectly poised eight-bar solo."

Stanley Dance har följande kommentar: "*Lady of the Lavender Mist* offers a quick example of what Sonny Greer meant by 'variety of material'. The title describes the mood very well – diaphanous, wistfully romantic, somewhat mysterious. The climate is appropriate to the talents of Jimmy Hamilton and Lawrence Brown, who depict different aspects of the elusive beauty in their solo statements."

Lady of the Lavender Mist räknas inte in bland Duke Ellingtons större verk, men jag anser den vara underskattad. Leta fram ett exemplar, spela upp och njut av ett mycket stämningsfullt stycke musik.

Bo Hausfman

When Cootie left the Duke

Den 5 november 1940 lämnade Cootie Williams Duke Ellingtons orkester för ett ettårigt engagemang hos Benny Goodman. Hans ersättare i Ellingtons orkester var Ray Nance, en utmärkt trumpetare men även skicklig violinist. Cooties stora featurenummer i Ellingtons orkester var *Concerto For Cootie*, ett nummer som rönt stor uppskattning och beundran av alla kollegor i branschen. När Cootie inte längre ingick i orkestern väntade man sig naturligtvis att numret i fråga skulle utgå ur repertoaren. Men det skedde faktiskt inte. Ray Nance spelade numret vid flera tillfällen under de kommande åren och han

gör det med den äran. Men i en tidskrift utgiven i december 1940, troligen *Metronome*, kan man läsa följande notis:

Duke Ellington uncorked a sensational replacement for Cootie Williams in the person of trumpeter-fiddler Ray Nance, who, playing 'Concerto for Cootie' on his electric fiddle, blew the top off Colgate University Memorial Chapel Thursday night, December 12.

Såvitt känt finns detta tillfälle inte bevarat och veterligen finns inte någon annan inspelning bevarad med Ray Nance framförande detta nummer på fiol. Självklart skulle det vara synnerligen intressant att få höra Nance på fiol i just detta nummer.

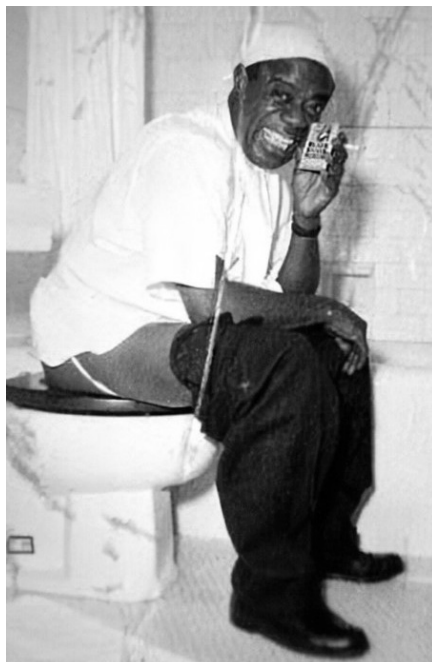
Bo Hausfman

Elegans och humor

När Duke Ellington framträdde inför publik, på TV eller på film, gjorde han alltid detta med den största elegans. Han var alltid perfekt klädd, stundtals i frack, och uttalade sig på ett belevat sätt. Detta gällde från hans allra första framträdande på tidigt 1930-tal på de filmer som finns att tillgå. Härvidlag hade både Irving Mills och Duke Ellington samma inriktning. De ville båda marknadsföra Duke Ellington som en seriös orkesterledare i samma klass som Paul Whiteman och andra vita dirigenter.

Men detta förhållande gällde knappast andra afro-amerikanska artister, särskilt de inom jazzen. På film förekommer alltid sådana artister som en lägre samhällsgrupp. De föreställde alltid tjänstefolk av något slag. Bill "Bojangles" Robinson fick alltid vara trädgårdsmästare. I de "soundies" man kan se med afro-amerikanska jazzmusiker framställs de oftast som bärare, gatsopare, kockar, konduktörer eller liknande. Duke Ellington nedlät sig aldrig till att uppträda i dylika roller. Han ville vara sig själv.

En förutsättning för en afro-amerikansk artist att på 1920/30-talet få uppträda för en vit publik var att han var rolig. Seriösa prestationer var reserverade för vita aktörer. Ett typiskt exempel på denna attityd är Fats Waller. Han var en synnerligen kapabel pianist och kompositör, men alla hans framträdande har någon form av humoristiska inslag. De var säkert inte påtvingade, men det fanns en outtalad kutym att för att tillfredsställa en vit publik måste humorn ingå i utbudet. Även Louis Armstrongs sätt att framträda på scen har inslag av detta beteende. Exempelen är många; Slim Gailard, Leo Watson, Louis Jordan. Cab Calloway var alltid exemplariskt klädd, men han dansade och hoppade framför orkestern som en sprattelgubbe. En attityd som var otänkbar för Ellington. Därmed inte sagt att det inte fanns vita artister som använde sig av humorn som ett attribut, men då var den inte påtvingad, som den oftast var när det gällde färgade artister.

Louis Armstrong, som tillsammans med Duke Ellington är den musiker som betytt mest för jazzens utveckling, drog sig inte för att grovt sagt nästan prostituera sig i dessa sammanhang. Det förekom på sin tid en annons för ett preparat som Armstrong själv använde sig av. Det rörde sig om ett laxermedel med namnet Swiss Kriss. I en annons för preparatet ser man Armstrong sittande på en toalett med neddragna byxor glatt hållande preparatet i sin hand. Duke Ellington skulle aldrig nedlåta sig till något liknande.

Självklart var Duke Ellington inte befriad från humor, men han tillämpade den på ett elegantare sätt. Han kunde ge komplimanger till kvinnor på ett både uppskattande och humoristiskt sätt. När han presenterades för Queen Elizabeth och hon frågade när han först hade besökt England svarade Duke: "*Oh, my first time in England was in 1933, way before you were born.*" Drottningen smälte. Hon är född 1926.

Nämnas bör också Ellingtons beskrivning hur man skall knäppa fingrarna i rätt takt med musiken samtidigt som orkestern spelar melodin *Jones*. Likaså hans *Monologue*, även kallad *Pretty and the Wolf*, där han på ett humoristiskt sätt berättar om den klipska lantlollan, som

kommer till storstaden och efter en kort tid helt kontrollerar sin situation och sin omgivning. Det är också humor men på ett högre plan.

I den mån uttalad humor förekom vid Ellingtons konserter överlät han den detaljen åt sina orkestermedlemmar. Freddy Jenkins visade tidigt humoristiska intentioner men det finns inte mycket bevarat av detta. Men vi har desto mer av Ray Nance och hans sätt att sjunga och dansa. Han var en Dr Jekyll and Mr Hyde. När han spelade violin gjorde han det på ett synnerligen vackert och skolat sätt, medan hans trumpetspel hade en helt annan karaktär. Många av hans trumpetsolon har gått till historien som några av de bästa som presterats inom jazzen. En annan karaktär visade han när han sjöng på sitt typiska humoristiska sätt som han dessutom illustrerade med en speciell mimik. Ofta följdes ett dylikt uppträdande av en kortare improviserad danssekvens. Allt med humorn som en viktig ingrediens. Detta sätt att uppträda kan ha sin grund i samma krav på humor som Fats Waller och Louis Armstrong hade. Men man kan inte komma ifrån att Ray Nance var en stor färgklick på Ellingtons palett.

Bo Haufman

Nya CD-skivor

Duke Ellington Playing Other's Music (MDD014)

Vår franska systerförening La Maison du Duke ger regelbundet ut intressanta CD med tidigare outgivet material. Denna gång har man valt musik från två olika tillfällen och då huvudsakligen valt melodier av andra kompositörer än Duke Ellington och Billy Strayhorn, även om ett och annat nummer ur den ordinarie repertoaren slunkit med.

Den 11 juni 1955 spelade Duke Ellingtons orkester en s.k. "dance date" på Jantzen Beach Ballroom, Portland, OR., och vi kan avlyssna följande outgivet material: *Smada, Easy To Love, Coffee and Kisses, Take The "A" Train, If I Give My Heart To You, Smile, Stompin' At The Savoy, Perdido, Honeysuckle Rose, Blue Jean Beguine, The Happy One, All The Things You Are, Body And Soul, One O'Clock Jump, Isle Of Capri* och *Time On My Hands*.

Den 4 mars 1958 var bandet engagerat för en liknande "dance date" på Travis Air Force Base, Fairfield, CA. Mycket av materialet från detta tillfälle har tidigare getts ut på "The Private Collection, Vol. 2" och på många andra utgåvor. Från detta tillfälle har man valt *Dancing In The Dark, Willow Weep For Me* och *Where Or When*.

Vid de tillfällen Duke Ellington och bandet spelade vid dylika "dance dates" spelade man ofta mer avslappnat och med en repertoar, som skilde sig från det som spelades vid konserter och i inspelningsstudior. De olika solisterna spelade

kravlöst och kunde ta sig musikaliska friheter. Många av Ellingtons bästa inspelningar har tillkommit vid sådana tillfällen, inte minst Fargo 1940.

Skivan är endast tillgänglig för medlemmar i La Maison du Duke. Ansökan om medlemskap kan göras via e-post: contact@maisonduduke.com

Bo Haufman

Duke Ellington Live at the Berlin Jazz Festival, 1969-1973 (The Lost Recordings, TLR-2204041)

Sedan den förra Bulletinen har den här nya CD:n dykt upp på skivmarknaden. Den består av inspelningar med Duke Ellington och hans orkester från vad som ursprungligen kallades Berliner Jazztage, och som fortfarande är en viktig årlig europeisk jazzfestival fast den numer kallas Berlin Jazz Festival. Ellington och hans mannar deltog både i november 1969 och 1973 och denna CD innehåller smakprov från dessa tillfällen.

Den första delen av skivan är från den 2 november 1973 med Duke och en mindre grupp bestående av blåsarna Harold "Money" Johnson, Paul Gonsalves och Harry Carney uppbäckade av Duke, Joe Benjamin på bas och Rocky White på trummor. I tur och ordning får vi höra *Piano Improvisation No 1 (aka Metcuria The Lion), Take The "A" Train, Pitter Panther Patter* och *Sophisticated Lady*, plus ett steppdansnummer med Baby Laurence och hans trio. De fyra första numren är tidigare outgivna men finns dock med på Azure kassett CA-7.

Den andra delen av skivan är från

den 8 november 1969. Vi hör här *La Plus Belle Africaine, El Gato, I Can't Get Started, Caravan, Mood Indigo, Satin Doll* och *Meditation*. Här deltar hela orkestern, utom i *I Can't Get Started*, där Duke spelar tillsammans med rytmsektionen. En hel del av detta material har givits ut tidigare men inte allt, bl.a. på video och DVD. DVD:n "Berlin Concert 1969" utgiven av Impro-Jazz är av förhållandevis god kvalitet, liksom även denna CD.

Anders Asplund

Gamla CD-skivor

Av de CD-skivor som DESS gett ut under de gångna åren finns fortfarande ett antal kvar i lager, som våra medlemmar nu kan inhandla för 50:- per styck plus porto:

1. Duke Ellington and his Famous Orchestra at Hotel Sherman, Chicago, 1940.
2. The Duke Ellington Octet Rainbow Grill Broadcasts, New York, August 1967.
3. Duke Ellington and his Orchestra at Holiday Ballroom, Chicago, November 10, 1957.

I lager finns dessutom de flesta Bulletiner, som getts ut sedan 1994. Pris: 20:- per styck plus porto.

Kontakta föreningen via e-post ellington.sweden@telia.com

KALLELSE!

Duke Ellington Society of Sweden kallar härmed sina medlemmar till medlemsmöte:

Måndagen den 10 oktober 2022.

I experimentsyfte kommer medlemmar utanför Stockholmsområdet ha möjlighet att delta via ZOOM. Länk till mötet kommer att skickas ut till alla via e-post. Ni är alla hjärtligt välkomna på vilket sätt ni än deltar.

PLATS:

Franska Skolans aula,
Döbelnsgatan 3, Stockholm.
Portkod för kvällen: 1010
Entrén öppen från kl. 17.00.
Entréavgift: 100:- i kontanter eller
via Swish.

PROGRAM:

17.30 – 18.30 – "Ljudfadern" Gert Palmcrantz kåserar på temat **Min Ellington**. Gert är i besittning av mängder av material som på olika sätt har anknytning till Ellington så bered er på en del överraskningar. Vi gästades senast av Gert 2017 då han höll ett mycket uppskattat kåseri på samma tema. Nu blir det en ny variant på ämnet.

18.30 – 19.00 – Paus med möjlighet till mingel och inköp av vin och baguetter. Obs! Betalning endast i kontanter eller via Swish.

19.00 – 20.00 – Anders Asplund visar intressanta videos och filmavsnitt ur Duke Ellingtons långa karriär. Några kända men också flera okända.

20.00 – 20.30 – Göran Axelsson och Peter Lee presenterar några framträdanden ur Essentially Ellington-finalen som ägde rum i maj.

Tidsangivelserna är ungefärliga.

Tag gärna med Dina vänner och bekanta. Det är viktigt för oss att besöksantalet blir så högt som möjligt för att ekonomin skall gå ihop.

PRELIMINÄRT PROGRAM 2023:

6 mars – Års/medlemsmöte med underhållning

28-30 april – Ellingtonkonferens i Paris

9 oktober - Medlemsmöte

Duke Ellington Society of Sweden (DESS)

ISSN 1400-8831
Org.nr. 802017-3681

DESS

c/o Bo Haufman, Södra
Kungsvägen 234, 181 62 Lidingö
070-540 70 09
bo.haufman@telia.com

Styrelse

Bo Haufman, Claes Brodda, Anders
Asplund, Leif Jönsson, Peter Lee,
Thomas Harne, Lars Björkman,
Ulf Lundin, Owe Persson

Redaktionsgrupp

Bo Haufman, Thomas Harne,
Lars Björkman, Claes Brodda,
Andreas Andersson (layout)

Hemsida

www.ellington.se
Webbredaktör: Ulf Lundin
ulflundin34@gmail.com

Facebook

Duke Ellington Society of Sweden

E-postadress

ellington.sweden@telia.com

Bankgiro

211-3207

PayPal account

ellington.sweden@telia.com

International bank account

IBAN: SE95 6000 0000 0002 8408 3992
BIC: HANDSESS

DESS medlemsavgift/ membership fee

Per kalenderår inom Sverige: SEK 300
Membership outside of
Sweden: USD 40 annually
Membership with the Bulletin in
digital format only: USD 30 annually